

OYUNBOZAN

Nilay ERİK

Ben Onur'dan daha hızlı koşarım. Ne zaman yarışsak onu geçerim. O, buna hep çok kızar; benimle küser, konuşmaz. Hele yakan top oynadığımızda kimse beni vuramaz. Onur'un beni vurmak için attığı topları yakalayıp can tutarım. Sıra hiç onlara gelmez. Herkes Onur'a kızar, onu kimse oyuna seçmek istemez. Onur da küsüp küsüp beni anneme şikâyet eder. Onun mız mız olduğunu düşünüyorum, biraz da ispiyoncu... Annem işaret parmağını gözüme sokar gibi her defasında: “Bana bak sen, dokunmayacaksın o çocuğa, iyi anlaşacaksın onunla!” der. Sinir oluyorum ona. Onur'un annesi bile kızgın kızgın bakıyor bana. Yeniyorsam onu, suç mu bu?

Yeşil Köşk Apartmanı'nın sokağa taşan bahçesinde sabahtan akşama kadar birlikte oyunlar oynarız. Bir sürü arkadaşım var mahallede. Kızlar, erkekler nerdeyse yemeğimizi bile dışarıda yer, suyumuzu Leman teyzelerin giriş katındaki mutfağın penceresinden isteriz. Ekmek aralarımı sırayla annelerimizden biri yapar.

Ben de erkekler gibi heyecan veren oyunları seviyorum. Evcilik oynamayı sevmem. Onur canımı sıkırsa da hep bir arada oynarız. Elleri cebinde dik dik, beni dövecekmiş gibi bakar bana. Az hareket eder, çabuk yorulur. Biraz terlese annesi camdan bağırıp oyunumuzu bozar, “Onurrr... Eve gel!” O anlarda onunla hep dalga geçerim. “Neden bir kız çocuğu olmadın sanki.” derim.

Bugün de benim dediğim oldu; yakan top oynuyoruz. İki takım kurduk. Ben ve Serhat oyuncularımızı seçmeye başlamadan önce yazı tura attık. Gü-

müş rengindeki beş kuruş, toprağın üzerinde heyecanla parladı. İşte tura!.. Ben Dilek'i seçtim, Serhat Mehmet'i... Ben Mehtap'ı, Serhat Ayşe'yi...

Biz ortadayız. Uzaklığı belirledik. Dokuz taş oynadığımız taşlardan ikisini bu mesafelere sınır yaptık. Bir ucuna Serhat, bir ucuna Onur geçti. Onur'un o nefret dolu bakışlarının hedefi benim şimdi. İncecik bir çocuk olmak bu oyunda işime geliyor doğrusu. Öylesine cılız bir vücudum var ki Temel Reis çizgi filmdeki Safınaz'ı andırıyorum. İşte! Serhat'ın attığı toplardan biri kollarımda, Serap'ı kurtardım bile. Onur hırsla bana bakıyor, yine korkuyorum. Tüh! Takım arkadaşlarımın hepsini vurdular sonunda. Tek başına kaldım oyunda. Serhat'la Onur'un birbirine attığı topun bana değmeden bir oraya bir buraya gitmesine alkış tutan arkadaşlarımın "Esra... Hadi Esra... Esra..." tezahüratlarıyla Onur'un daha da sertleşen bakışları yenilmek isteği uyandırdı içimde. Onun yabansı, ürkütücü bakışlarına takılıp düşeceğim nerdeyse. Güneş sokağa daha dik gelmeye başladı. Saçlarımın tuzlu tadını ağzıma değen kıvrıkcık bir tutamdan hissedebiliyorum. O çivit mavisini kurbağa gözler bu defa bezgin ve yorgun baktı, bir şey söyleyecek gibi oldu, sonra aniden kapandı. Onur yerde. Hepimiz başına toplandık, ne olduğunu anlayamadık. Serhat hızla Leman teyzeye haber vermeye gitti. Ardından sokağa bir ambülans geldi ve Onur'u bir sedyeye yatırdılar. Onu öyle yatarken görmek bende büyük bir acıma hissi uyandırdı. Ardında bıraktığı sessizliği bölüştük. Bir saat geçmeden oyun yeniden kuruldu.

Ertesi gün annemden öğrendiğime göre Onur'un kalbinde bir delik varmış. Çok tuhaf geldi bu bana. Kalpte delik olur mu hiç? Onur'un bana nefretle bakmasını hep o deliğe bağladım. Onun içindir dedim. Çünkü sevmek kalple ilgili bir şey. İnsan birini sevemiyor, ondan nefret ediyorsa mutlaka kalbinde bir sorun olmalı. Anneme: "Peki annesini nasıl seviyormuş Onur, kalbi delik ya!" dedim. Güldü.

O günden sonra Onur bir süre dışarı çıkmadı. Bir hafta sonra ancak oyunlarımızı izleyebildi. Sek sek oynarken, ip atlarken, saklambaç oynarken bizi -en çok beni- aynı tanıdık bakışlarla izledi. Kolları korkuluk gibi iki yanda cansız, bir rakipten çok seyirciydi bana artık. Oysa bana öyle sinirli sinirli bakmasını, oyun yüzünden kavga etmeyi, onu kızdırıp hızla kaçmayı ve beni yakalamaya çalışmasını istiyorum. Bu defa ben öfkeliyim ona.

İşte Onur! Apartmanlarının merdivenlerinde oturuyor. Güler gibi yaparak ağlıyor sanki. Gökyüzünün mavi boşluğundan güneşle birlikte saçlarından tüm vücuduna yayılan bu tebessümü cesaret verdi bana. Bakkal Salim

amcadan bir külahın içinde gofret, leblebi tozu ve mandalina şeklindeki şekerlerden alıp yanına oturdum. Aldıklarımı bölüştük. Gözlerimin içine bakarak birden durdu. Cebinden bir şey çıkardı. Yuvarlak, ahşap, avuç içine sığan bu şeyin uç kısmında bir çivi var. Sivri kısmından yukarıya doğru bir ip sarılı. Bir hareketiyle o sivri ucunda dönmeye başladı, döndü, döndü yavaşlayarak yan yattı. Hızla dönüşü ne kadar da mükemmeldi. Hayranlıkla izledim. “Al bak” dedi. Onu elime aldım, sonra kokladım. “Gofret kokuyor.” dedim, güldüm. Onur da güldü. “Ne bu?” dedim. “Topaç” dedi. Bilmediğime şaşırın ama sevinen bir tavırla övünerek dedesinin torna tezgâhında yaptığını söyledi. Torna tezgâhı da neydi? Sormaya utandım. Onun kalbini ovuşturmayı, acısını azaltmayı, başımdaki dört dikiş izini göstermeyi, bir zamanlar onunla birlikte evlerinin bahçesindeki ağaçtan düştüğümde kırılan bacağımı hatırlatmayı geçirdim aklımdan ama hiç konuşmadan elimizdeki gofretleri iştahla yemeye devam ettik.

O akşam eve döndüğümde anneme: “Onur iyileşmiş sanırım.” dedim. Annem bir şey demeden hüzünle baktı bana. İki gün sonra Leman teyzelerdeydik. Evin önü o kadar kalabalıktı ki başı örtülü bir sürü insan vardı. Eve girdik. Küçükük mutfağın her yerinde tencereler, tepsiler vardı. Leman teyze çok üzgün görünüyordu. Onur’un cennete gittiğini, bir melek olduğunu söylediler bana. Cennet çok güzel bir yermiş. Aklıma bahçede birlikte ölü bulduğumuz serçe geldi. Avucumuza almıştık onu. Ne kadar hafifti, tüy gibi... O kuş da mı cennettir diye düşündüm bir an. Yine de evin içinde, kapıların ardında aradım Onur’u. Küçük, eski ahşap masasının üzerinde topacını gördüm, elime aldım. Bu topacın en son birlikte oynadığımız o akşam döndüğünü düşündüm. O dönerken Onur’un yüzündeki mutluluğu, gülümsemeyi hatırladım. Masaya geri bırakmak gelmedi içimden. Topacı kokladım, o gün birlikte yediğimiz o iki katlı gofretin arasındaki vanilyalı kremanın kokusunu tekrar duydum, gülümsedim. “Topacını unutmuş.” dedim içimden.